

Szerkesztőségi iroda:

Rimaszombat, temető-utca 12. sz. Ide intézendő a lap szellemi részét érdeklő minden közlemény és levelezés.

Bérmertelen levelek nem fogadtatnak el.
Kéziratok nem adatnak vissza.

Előfizetési díj:

Egész évre 4 frt.
Fél évre 2 frt.
Negyed évre 1 frt.
Egyes szám ára 10 kr.

GÖMÖR-KISHONT.

VEGYES TARTALMU HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN HÉT VASARNAPJÁN.

Kiadó-hivatal:

R-szombat, Losonezi-utca 24. sz. **Rábely Miklós** könyvnyomdájában. — Ide intézendők a kiadóhivatalt illető előfizetési pénz-, hirdetésmény-, nyilvtér-é- felzárólapok.

Hirdetési díj:

Egy negyhasábos pe ítsor terfoglata 5 kr.
Bélyegdíj: minden beiktatás után 30 kr.

Nyilvtér:

Egy sor 20 kr

Előfizetéseket elfogad: A „Gömör-Kishont“ kiadóhivatala Rimaszombat Losonezi-utca 24. sz., nemkülönben minden hazai postahivatal. Az előfizetések legezlszerűbben posta-utalvány útján eszközölhetők. — **Hirdetéseket** csak a kiadóhivatal vesz fel.

Október 6-ika.

Ezelőtt harminckilenc esztendővel egy nagy tragédia fejeztetett be hazánk történetében. — A szabadság eszméje Európaszerte lángra gyújtotta a népek kebelét, mely láng névtelen hőseket teremtetett, kiknek a zsarnoki hatalommal szemben való küzdelme képezte a nagy tragédia méltó tartalmát.

E küzdelem felvonásai nagyszerű jeleneteket tárnak elénk; kevés azoknak száma, kik a tragédia színpadán, mint cselekvő hősök, részt vettek, s napról-napra ritkulnak azok is, kik annak tanúi voltak; de a keveseknek szeme még ma is könybe lábad, ha gondolatban a ma nagy időkre visszaemlékeznek.

A hősök elbuktak, a szabadság eszméje a zsarnoki önkény posványába hullott s ebben elmerült.

Bekövetkezett a bűnhődés — helyesebben a büntetés, — mert a hősök nem egy magasabb, költői igazságszolgáltatás következtében nyerték el büntetésüket, az eszme, melyért küzdöttek, nem nyert erkölcsi diadalt, hanem egy, a tragédia színpadára vakmerően betolakodott idegen hatalomnak százezreire támaszkodva — maga a népjogot típrő önkény kerekedett felül s pokoli boszút állott mindazokon, kik a küzdelemnek hősei valának. — És felállították az aradi bitófát, megtöltötték a fegyvert, melynek gyilkos golyója Magyarország első miniszterelnökének életét volt kioltandó.

Harminckilenc esztendő telt el e gyásznapok után.

Eppen annyi, a mennyi alatt a nemzet fájtó sebei begyógyulhattak. Husz esztendeig tartott a sajgó fájdalom, míg a nemzet annyira jutott, hogy egy jobb jövő reményét ringathatta lelkében; addig idegenek gazdagodtak a nemzet zsirján, idegenek szívták a nemzet drága véré, el-

annyira, hogy méltán sóhajthatnánk fel a költővel: „Hol van a hon, melynek Árpád vére győzelemmel csorga szent földére . . . ? nagy igazán adva meg rá a méltó választ: Itt van a hon, ah, nem mind a régi, pusztaságban nyulnak el vidéki, többé nem győzelmek houja már . . . !

De nem hamvadt el a népek honszerelme; a posványba hullott eszme újra kihajtott, a nemzet visszakapta alkotmányát s ezzel karöltve szabadságát is, melynek áldásos következményeit husz év óta élvezik Magyarország egyenjogósított népei.

Az aradi gyásznap már csak emlékezetben él, a budapesti új-épület udvara ma már nem a sötét fájdalom tanyája. Örök álmát alussza már az is, ki gyászfátyolát halála napjáig viselte, ki feledni nem tudott, de a bocsánat magasztos érzelmeivel omla sirjába.

Felejteti a nemzet sem tud, de megbocsátani igen.

Az aradi gyásznap évről-évre megújul, és megújul vele az elhunyt hősök emlékezte is lelkünkben. — Ez az emlékezet mindig mélyebben nyul be nemzeti történetünk multjába s hisszük, hogy nem is fog soha kialudni az a szövetség, mely az október 6-án kivégzett hősök emlékét világítja meg minden hazaszerető s szabadságra vágyó ember kebelében.

A nemzet a multban átélt szenvedéseket alig érzi, mint az, ki ifjkorában súlyos betegségen esett át, melyből öreg korára teljesen föl-épült.

De édes még a szenvedésekre is visszaemlékezni, s mi csak akkor leszünk méltó utódai a nagy nevű hősöknek, ha emlékezetüket szívünkbe zárva megőrizzük örökre.

Magyarország független polgárai október 6-ikát márczius 15-ike mellett legnagyobb nemzeti ünnepüknek tekintik s szent kegyelettel áldoznak a hazafiság oltárán. △

Még egyszer a posta- és táviró-hivatal.

Végzetlenül sajnálom Szerkesztő úr, hogy közlött válaszóért, önököt is megakarja lezökkenteni, a „Rozsnyói Híradó“, et akarja hitetni a szerkesztőséggel azt is, hogy az én munkálkodásomtól jó előre tartózkodjék, mert annak a nyomdokán ördög és pokol terem. Erről nem vitatkozom, csak arra kérem, adjon ezen utolsó válaszómuak is becses lapjában helyet, nehogy azt higgye a „Rozsnyói Híradó“, hogy övé lett a babér.

Mi is az én bűnöm? hogy rozsnyói születésű vagyok, és hogy a hivatalt ért botor megtámadást — lepényé lapítottam. Hát a posta- és táviró-hivatalnak mi a bűne? hogy szorosán alkalmazkodik a renhez, hogy öránkivül semmit fel nem vesz, semmit ki nem ad, és hogy a hivatal méltóságát mindenkivel szemben iparkodik megőrizni. Ez a mi nagy bűnünk.

A „Rozsnyói Híradó“ competens emberei tehetnek ellenünk százszor panaszt, küldhetnek külön vonaton ezerszer dísz-deputáltot a magas miniszteriumhoz, ez nekünk nem fog okozni fejfájást, mert komolyan és eskünk-höz képes: hűségesen szolgáljuk édes hazánk és az intézet érdekét, és míg szabályaink erős fundamentumán állunk, nem árthat nekünk még maga Belzebub sem.

A „Rozsnyói Híradó“ 38. számában közlött városi közgyűlési jegyzőkönyvi kivonat, továbbá az igazgatósági értesítés — teljesen értéktelen a bizonyításra, mert a jegyzőkönyvi kivonat magán hordja az erkölcsi nyomás szagát, — különben sehol sem mondja, hogy a város küld a miniszterhez megbízott embert, hanem az elégedetlenek, és továbbá a jegyzőkönyv leginkább a táviró megzsorított szolgálati időt fájlalja — ez pedig nem a mi munkánk, ennek folytán bennünket nem bánt. A másik ezitatum is olyan nesze semmi fogd meg jól, mert a tulajdonképeni vádra kapott feleletet -- elhallgatja.

A „Rozsnyói Híradó“ főszerkesztője, továbbá K. L. másod szerkesztőjének személyeskedésére egy anekdottaszerű kis történeteskével felelek: „1887. év tavaszán, Szepesmegye egy mulató helyén voltam: voltunk ott sokan. Egyszer csak azon vettük magunkat észre, hogy két vérszerinti sógor előbb vitatkozott, majd össze kapott. X. legyőzte Y-t, hanem azért hogy Y. megmutassa, hogy kiesoda ő, a boros flaskókat sorra mind a falnak hánytta. Hiába volt minden kapacitálás. Nagyon dühös volt, hogy ötlet legyőzte sógora, és ismét repültek a flaskók. Hej, kellner! hívja be csak a kocsisomat. A kocsis bejött és megállt ura háta mögött. Te Laci itt van 10 krajczár, most fogd fel ott a tekintetes ur előtt azt a teli flaskót

leme vett volna rajta erőt, kialudt a láng szeméből s esendesen, szeliden mondá:

— Nem, nem lehet rajta változtatni. Válnunk kell! Égő arczal bontakozott ki erre a leány az ölelő karok közül, büszkén állt meg az ifju előtt s villogó szemekkel kérdé:

— Ez utolsó szavad?

— Utolsó! — szolt alig hallhatóan az ifju.

— Halld tehát az enyémét is. Esküszöm boldogult anyám poraira s mindenre, a mi szent előttem, hogy én el nem válok tőled soha. Kísérőd leszek jó és bal sor-sodban s ha nem lehetek tiéd élve, tiéd leszek a halálban. Megjelenek előttem mennyasszonyi ruhában, nappal, éjjel, mindenkor. -- Hallgatni fogod szívem dobogását, érezni fogod ajkam csókját, látod szemem lángját. Megjelenek előttem, ha testem már elporladt a sirban s zörgő hideg csont kezemmel taszítom el tőled azt, a kit talán szeretni fogsz. Nem engedem meg, hogy boldog légy, kísérni foglak lépten-nyomon, s abban a perczen, melyben elfeledkezel rólam, érezni fogod hideg ajkam csókját, csont karom ölelését, melylyel magamhoz foglak ölelni örökre.

Fagyos hideg futott keresztül az ifju testén ez eskü hallatára, de csakhamar kebléhez vonta szép kedvesét s tüzes csókok közt rebegte:

— Nem, nem hagylak ei soha, szeretni foglak örökkön-örökké!

Az eperfa lombjai némán hallgatták az esküt, a galambok is szó nélkül dugták össze fejüket, csak az őszi szél sóhaja röpült el a szerelmes pár fölött fájtó, panaszos búgással. * * *

A sors parancsolt, az ifjunak engedelmességre kellett. Még egyszer megkísérelte, hogy atyját engedelmességre bírja.

T Á R C Z A.**Október 6-ikán.**

Vérző szívvel, tépett kebelvel
Borulok térdre szent színed előtt
Nagy Alkotó! népeknek Istene!
Ki kormányzod a jelent és jövőt!
Add, hogy buzgó imám szent szózata:
Bús szívünknek legyen gyógybalzsama!

Gyászos nap ez! véres emlékitől
Szorongva zajg a megtépett kebel;
Engedd, hogy e tusát édes vigasz
— Miként borít szívárvány — váltsa fel!
Engedd, hogy e gyászos mult alkonya
Dicsőségünknek legyen hajnala!

Add, hogy a föld, mely ártatlant takar,
Hős honfit a népeknek ezriből,
Könnyű legyen, miként nekünk nehéz,
Mégvalói annak bús emlékitől!
Add, hogy mi is, mint ők, egyek legyünk
Kicsiny hazánk legyen nagy mindenünk!

Add, hogy az eszme, melyért hős halált
Haltak a zsarnok önkény pallosán:
Erősítse hitünk, ha esüggedünk,
Ha vész, vihar zúg által e hazán,
Hogy megmutassuk a világ előtt:
Az eszme él, csak ők haltak meg, ők!

Mihályi Lajos.

Két eskü.

(Rajz)

Szerették egymást, nem volt náluk boldogabb pár az egész faluban. De nem tudott boldogságukról senki, csak a bíró kertjében álló nagy eperfa lombjai beszélhetnének arról a sok édes csókról, mely ott elesantant, vagy a galambok árulhatnák el azt a sok sóhajt, mely holdvilágos, csillagos esteken két egymásért rajongó lélek ajkáról elhangzott. De az eperfa lombjainak suttogását, a galambok turbékolását nem értik az emberek s így nem jutott senki tudomására, hogy boldogságában is milyen boldogtalan az a fiatal pár.

De semmi sem tart örökké. Ha a pohár színültig van, ki kell esordulnia. A két lélek titka nem maradhatott tovább is titok, mert ez már örvénybe sodorta volna őket.

Kézet-kézben tartva, egymás szeméinek nézésébe elmerülve ültek szokott helyükön: a nagy eperfa alatt. Könnyben uszott a leány kék szeme, remegett a fiatal ember keze.

— Bucsut kell vennünk egymástól édes Juliskám, örökre — mondta esendesen. Nem láthatom többé arczodat, nem hallgathatom esengő, édes hangodat. Válnunk kell örökre.

Erthetetlen suttogásba fult a fiatal ember hangja, könyezve ölelte szívére kedvesét, ki zokogva rebegte:
— Ne hagyj el, édes Imrém, ne hagyj el!
— A sors parancsol; engedelmeskednem kell — folytatta az ifju, legyőzve meghatottságát. Nem láthatjuk többé egymást soha.

— Nem, nem, ez nem lehet — zokogott a leány. Velel megyek a világ végeig is.

Láng lobbant fel az ifju szemében, karjai széttörhetetlen kaposcs gyanánt fűződtek a leány dereka körül, égő csókot nyomott ajkára, de azután mintha jó szel-

és esapd a falnak. Megtörtént. Egy óriási kacaj- és a dühös ember is észéhez tért.

Hogy dolgozataim egyáltalában nem szívesen láttattak volna a „Rozsnyói Híradó“-nál, azt csak most tudom. Kár volt erről előbb nem értesíteni őszintén — gavallérosan. Különös egy állítás ez. — mert egyszerűen az ellenkezőjét bizonyítottam be. A „Rozsnyói Híradó“ utolsó 50 számát átnéztem, és azt találtam, hogy ezen 50 számba irtam 14 vezér-, 16 más és 5 tárczacikket. Ezért kaptam 20 — mond húsz forintot — nagy bajjal. Ezen eredményből alig vehető az ki, hogy dolgozataim nem láttattak volna szívesen és hogy oly rettenetes magyarság és orhografiái hibákkal lett volna tele, mert a mint én a szerkesztőséget ismerem, olyan veszett munkához egy esep türeme sem volt soha — nem is lesz. Várjoi csak Kéjjan uram, mondok én nagyságodnak valamit, a mit ha nekem el nem hinne, kérdezze meg a főszerkesztőt dr. Maurer urat, hogy akár hányszor felszólított: „e bétén csak szorítsa, nekem nincs időm!“ Ez az egyik. A másik pedig az, hogy a „Rozsnyói Híradó“ folyó évi márczius hó 18-án megjelent 12-ik számában, a „Különfélék“ rovatában szóról-szóra ez áll: „Rotter Lajos posta- és táviró-tiszt, a helybeli postahivatalnak — a táviróhivatali egyesítése előtti — főnöke. Miskolcra helyeztetett által, minek folytán lapunk kedvelt munkatársa Vidonyi József posta- és táviró-tiszt itt marad szülővárosában.“ Tessek ezt összeegyeztetni, tessék ebben felfedezni az egészséges logikát!!! Uram, uram! Kéjjan uram, a harag rossz tanácsadó, a szerkesztőknek nem volna szabad haragudni — mert majd úgy járnak mint ön járt, hogy maga-magát verte meg.

Sok tárczát irtam én már a „Rozsnyói Híradó“-ba 11 évi diésőséges uralkodása alatt — kitelne belőle vágy két kötet — de olyant, melyben egy nőt, egy szerető anyát pellengére állítottam volna, ezt soha sem tettem. Arról a beszélyirő — ha talán a körülmények, a nevek esetleg találóak is — nem tehet. Ha tudta a „Rozsnyói Híradó“, hogy ama hivatkozott tárcza pellengére állított egy nőt, egy anyát, és mégis közölték, a szerkesztőség járt el roszhísz-műleg, önököt illeti meg a vád, hogy pellegére állították ama nőt, mert én itthon sem voltam, Kassáról, Iglórol küldözgettem önöknek dolgozataimat. Higgyék el nekem, nem én gyaláztam meg a „Rozsnyói Híradó“-t, de meggyalázták önök magok iskolázatlan támadásaik és személyeskedéseikkel.

Arra a moesoktalan 11 évi becsületes munkálkodásra kár volt hivatkozni, hiszen csak körül kell nézni, csak vissza keil gondolni a múltba, és kell hogy belássák diésőséges uralkodásuk sötét pontjait. A „Rozsnyói Híradó“ volt az: aki megtámadta és meghuzozta a járás-biroságot, a megyei központ megválasztásának idejében befolyásos és tekintélyes egyénekre puskázott, egészen a fekete sárig rántott le egy városi tanácsbelit, meggon-dólatlan ezéltáblájává tette Schopper György püspököt, kövel megdobálta a rendőrkapitányságot akárhányszor, a postával folytonosan hadilábon állottak, megtámadták a posta- és távirót. Ha ezen támadási — mint háborus — időt duplán számítjuk, — a tisztességes munkára idejük alig marad.

Vidonyi József,
m. kir. posta- és táviró-tiszt.

Magyarország vármegyéi, önálló törvényhatóságú és rend. tanácsú városai tek. közönségéhez.

Midőn ezelőtt három évvel egyesületünk a nemzet közélettelésével megalakult, kiváló hazafias férfiak, hatóságok és testületek részéről vettük azt a kijelentést, hogy nagyobb mérvű pártolásra érdemes voltunkat iparkodjunk először — tényekkel igazolni. Az eszme különben való nemességét, a fellépés égető szükségét mindenki elismerte: de előbb magatartásunk minden tekin-

— Ne üzzön el, ne öljön meg két lelket — mondta könyörögve.

Az öreg Mózes, a falu héber lakóinak ősz papja felállt a karos székből, sajtáságos fényben ragyogtak szürke szemei, rideg kifejezés űlt mély redőkkel borított arcára, s esendes, ünnepélyes hangon mondta:

— Azt akarod, hogy megtagadjam őseim vallását? Azt kívánod, hogy szennyet tőrjek nevémen, melyet a környék lakói tisztelettel ejenek ki? Azt óhajtod, hogy ne tudják nyugodni a sirban, a mely már meg van ásva számomra? Lehetsz e boldog azzal a tudattal, hogy ősz apád lelke elkárhozott s várható e nyugodtan halálod óráját, ha tudod, hogy édes anyád megtagad oda főnn, a mindenható trónjánál. A bünt ki kell irtani szivedből, ha ez halálotat okozza is. Áldásom kíséri a becsülettel kiszenvedett koporsóját, átkom sújtja az élot, ki ősz apja tisztos nevére szeggyent, gyalázatot hoz.

Földre süttöt szemekkel, némán hallgatta az ifjú ősz apja szavait, végtelen fájdalom dult szívében, a szerelem és a szülő iránti tisztelet harezá sebezte véresre. Az utóbbi győzött. Megadóan hajtotta meg fejét, tisztelettel esókolta meg az öreg kezét s alig hallhatóan sutto-gta:

— Legyen, engedelmeskedem.

Az ősz pap szeretettel esókolta meg fia homlokát, öröm csillogott szemeiben, midőn mondta:

— Tudtam, hogy nem esóladom benned. Őseink istenének áldása kísérjen utadon.

S az ifjú csakugyan engedelmeskedett, — elment messze, messze, szó, bucsu nélkül, hogy ne ejthesse kísértésbe kedvesének szép szeme, szelid arca, csengő, édes hangja. Elment a faluból messze, idegen országba, hogy gyógyító balzsamot keressen szive sajtó sebére s elfeledje azt, a kit a vallási előítélet örökre elválasztott szívéből.

tetben diésérendő voltát s sikereinket várta mindenki, az áldozatkészég állandóságát ettől tevén függővé.

Nem tekintve a föltétel súlyosságát — mert ered ményeket érni el meg felelő támogatás nélkül, vajmi néhez — a komoly kikötést indokoltak ismertük el s e szerint iparkodtunk isten után eljárni.

Önézzettel küldhetjük meg most tebát itt a minden vonalon megindított akció kimutatását jelentés-képen a már megfelelőleg áldozott közönségnek. — s egyszersemind — hol ennek helye áll főnn — hazafias bizalommal hivatkozva az ígeretre kéresképen a kiérdemelt tovább támogatás iránt.

Kimutatásunkba betekintve, meggyőződhetik a nemzet, hogy szent áldozását epp oly tapintattal, mint sikerrel vettük munká'ba, miről legjobban tanuskodik különben az elismerés, miben immár három éves egyesületünk osztatlan részesül.

Elismeréssel és bátorítással kísérik jogos és nemes ügyünket fölséges urunkon, királyunkon kezdve, a magas kormány tagjai, a magyar egyházak fejei, a hazafias sajtó, megsegélt vidékeink s kivétel nélkül összes közéleti előkelőségeink.

S miután kimutatásunk szerint mindazt, amit ed dig kaptunk, alkotásainkra feleltőtünk, azonban — mint az eléggé ismeretes — a meghódítottnál még mindig végtelenül több a meghódítandó: szegyeneljük-e — ismételjük, ott a hol méltányos s illő — a kérés kötelességét, mit maga a nemzet adott kezünkbe és vár el tőlünk midőn itt nem mint erdélyiek, hanem az ország fennállhatását feltételező Erdély megtartásával megbízott öröklők gyanánt kérjük a segélyt.

Hol különösebben nem merített ki részünkre az áldozás, a halával fogadott segély után is sok mód áll támogatásunkat illetőleg rendelkezésre. Főlemítve először is a rendszeres pótdó fölszinen levő kérdését, állandó pártfogóként állhatnak ügyünk mellé a hatóságok: akár rendszeres alapítvánnyal, évi segélylyel — vagy ha ez megvan, pl. egyes birtokosoknak pótdó önkéntes felajánlására megnyerésével; a legkisebb községnek is legalább rendes tagul beléptetésével; avagy biztosításával annak, hogy az engedélyezett nyilvános előadások, vagy vármegyék részéről a falusi főnö- és tánczengedélyek díjának bizonyos százaléka az Emke javára folyjon, stb. Aztán csak 17000 férfi és nő volna-e Magyarországon, ki az ez idő szerint folyó honvédelemnek tagja lehet s honnan jöhet erre nézve a leghatásosabb impulsus?

A hazafias napi sajtó egyhangu véleménye, hogy a támogatás intenzitásának még csak most kell következnie.

Erre nézve tesszük mi meg most a formailépezt.

Olykép fogván föl kötelességünket, hogy az egyszer főlemelt zászlót kezünkől teljes diadal nélkül — semmi körülmények között — kiengedünk nem szabad: ez újabb kéro lépésünkkel mi beszámolásunkat tesszük a jövőnek, hogy a midőn majd mult leszünk, lássék miképp mi, kiket azon szerenese ért, hogy a legszentebb nemzeti kérdés ideiglenes letéteményesei valánk, megtettünk minden lehetőt; kötelességünknek fél uton megálló teljesítésével nem vádoltathatunk.

A nemzet géniusza nevében száll ki a remélt olajágrt a hánykódo hajónak utolsó galambja.

Kolozsvár, 1888. szept. 12. Az igazgató választmány nevében honfiai üdvözzettel:

Gr. Bethlen Gábor, Sándor József,
elnök. titkár.

A tűzörség.

Az egy időben oly szép virágzásnak indult tűzörség emberbaráti szeretete sok helyütt nagyot hanyatlott. — Kezdenek mindenfelé azon gondolkodni, hogy az önkéntes tűzörség romjain felépítsék a kötelező tűzörséget. Hogy melyik felel meg célszerűbben emberbaráti hivatásának, azt most vitatni nem fogjuk, de annyi bizonyos, hogy az utóbbi szép és örvendetesen hódít tért különösen a velünk határos Szepesmegyében.

Ha a hanyatlási okokat kutatjuk — keressük, az eredmény kétféle lesz. Az első az, hogy egyes helyeken, a különben is már más tekintetben tulterhelt polgárság képtelen az újabb áldozatnak önmegtadadás nélkül megfelelni. A másik ok pedig magában van — tisztelet a kivételnek — a tűzörségi egyesületek fejében. Itt keresendő minden bajnak a kút-fúrása, a kedvetlenség

Három nappal ezután két szemű, szöke haju leány hulláját fogták ki a halászek a Tiszából s a falu bírójá kétségbeesve, zokogva kísérte egyetlen szép leányát az örök nyugalom helyére.

* * *

Hat év mult el. A szép Juliska már elporladt a földben, mire visszatért a faluba Imre, az ősz zsidó pap eltávozott fia. Arczán nyoma se volt a bánatnak, a világvárosok zaja, élvei kitorúlték szívéből a falusi bíró leányának emlékét. Uri vendégeket hozott magával s egy szép leányt, jegyesét. Eljöttek mindnyáján, hogy az ősz pap áldja meg őket, az ő áldása szentesítse azt a frigyet, melyet a fővárosban már megkötöttek.

Szép fehér kendővel már be volt borítva az asztal, ott állott rajta a négyágu ezüst gyertyatartó égő gyertyákkal, a vendégsereg is össze gyűlt már, hogy üdvözölje az új párt, midőn vaezözva ütődtek össze az új férj fogai, tántorogva fogódzott a mellette álló karjaiba, s lázban égő arczal mondta:

— Megfojt! Segítsenek!

Gyász költözött a házba. Levették a fehér kendőt az asztalról, eloltották a konyha tüzét, eloszlott a vendégsereg. Öröm ének helyett szomorú imákat mormol a vén pap ajka. Ott ül fia ágya mellett, megfogja a beteg kezét, de ez ellöki magától, eltorzul az arca s könyörögve beszél egy láthatatlan lényhez:

— Ne bánts, édes Juliskám, ne bánts! Ne esókolj — ne ölelj! Jéghideg a esókod s mégis éget . . . fáj az ölelésed. Ne bánts . . . ne bánts!

A vén pap áhitattal imádkozik, hogy távozzék a gonosz szellem fia mellől.

De a beteg tovább könyörög, elutasítólag int a kezével, kigyul az arca, szeme s borzadva kiáltja:

— Tele van iszappal a hajad, csurog a víz róla.

ebből a forrásból kapja táplálékát, a visszahúzódas innét bugyog fel, minden lépten erősebb kifejezést nyer ama tény, hogy az emberi hiúság még a legáldásosabb odaadást, emberbaráti szeretetet is hamar megsemmisíti.

A képesség nem mérvadó, hanem akinek több a barátja, azé lesz az aranygalléros zubbony — sapka. Akárhova, akármerre tekint szemünk — mindenütt meg van a korteskedés, nem is választás az, a melyen még ha kutyabogason éjjeli őrt választanak is, el ne fogyna egy jó adag pálinka, vagy egy két hordó boroeska.

Hiába keressük tűzörségeinknél ama korábbi pezsdülő jókedvet és munkálkodást, kedvetlenül járnak a tűzörségi tanyára, de hát ezen nem is lehet olyan nagyon esodálkozni.

Vannak sok helyütt igen vizsás helyzetek. Így van tudomásunk arról, hogy létezik tűzoltó szövetkezet, ahol még az őrszolga sem kapja meg a fizetését, nagyon természetesen talán úgy gondolkodnak, hogy ha megtudott élni Nabukodonozor, megölhet az őrszolga is. Igen ám, csak hogy nem mindenki Nabukodonozor, hogy kimenjen a rétre legelni.

A tűzörség mindenütt kisebb-nagyobb anyagi gondokkal áll hadi lábon, épen ezért mindenütt és mindenkor kell, hogy tartózkodjék minden tűzörségi szövetkezet a felesleges kiadástól. Nagyra beesülöm én tűzörségünket, kalapot emelek minden katonája előtt, de nem tehetek róla, ha ki kell moudanom: hogy a „rozsnyói“ tűzörség felesleges kiadást váltal tárczájára akkor, midőn a tűzjelző felállítását illetőleg kiépítését elhatározta. Rozsnyó nem oly rengeteg kiterjedésű város, hogy tűzjelző nélkül boldogulni ne tudna, az egyik oldal oly közel van a másik oldalhoz, hogy egy középszerű fűtyentés is megteszi a szolgálatot. Egy Manlicher-puska bizony meszebb hord mint a mennyire van a tűzörségi tanya a főparancsnoksághoz.

Node jól van, legyen meg a tűzjelző, ha szükség van rá, hanem akkor fordítsanak rá kellő gondot is. Minden munkának kell hogy ezélja legyen, mert ellenkező esetben az egész eljárás érthetetlen. A rozsnyói tűzjelzőnek is, mint gondolom, az volt a ezélja, hogy az ellenőrizet könnyen és biztosan eszközöltessék, szóval hogy működésben legyen.

Már néhány esztendeje, hogy felmondta a szolgálatot, telepei itt is ott is kiszáradtak, külső vezetéke összevissza kuszálódva.

Ezért bizony kár volt felépíteni, a rá kiadott összeget más ezélra lehetett volna fordítani. Egy dolog azonban pompásan be lett bizonyítva általa, és ez az, hogy Rozsnyón tűzjelző nélkül is megélhetnek a tűzoltók, mert kötelességeiket férfiakhoz méltóan megtennék nélküle is.

P. T.

Göncör-Kishont t. e. vármegye legtöbb adót fizető bizottsági tagjainak 1889. évre összeállított névjegyzéke.

(Vége)

- 101 Bornemisza László alispán, 321-45 kr.
- 102 Tomesányi József földbirtokos, 320-44 kr.
- 103 Nagy Samu kir. curiai bíró, 318-20 kr.
- 104 Mariássy Géza földbirtokos, 312-78 kr.
- 105 *Ethey Károly kir. aljbíró, 312-74 kr.
- 106 Kubinyi József földbirtokos, 305-70 kr.
- 107 *Kishonti Gyula ügyvéd, 302-76 kr.
- 108 *Lovesányi Soma ügyvéd, 299-38 kr.
- 109 Kövály Ödön ügyvéd, 298-74 kr.
- 110 Alexay István molnármeister, 297-78 kr.
- 111 Vajda András földbirtokos, 295-95 kr.
- 112 Remenyik Ander földbirtokos, 293-18 kr.
- 113 Ádám Márkus termény-kereskedő 293-05 kr.
- 114 Thuránszky Adam közs. bíró, 285-97 kr.
- 115 Schlosszer Albert magánzó, 284-92 kr.
- 116 Dr. Maurer Arthur járási orvos, 284-64 kr.
- 117 Lipthay József magánzó, 284-28 kr.

Ne közelits hozzám . . . Szemed nem fénylik, — kezéd nem meleg. El, el innen . . . Félék, borzadok töled.

Az öreg pap összegyűjtötte a falu véneit, fehér, halotti ruhát öltött magára, viasz-gyertyákat gyujtott s imádkozott buzgón, áhitattal.

Nem használt semmit. Hiába rendelt az orvos esilapító gyógyszert, hiába imádkoztak a vének, a beteg lelke gyöttrődött, kinlódott tovább. — A szülőfalu vissza idézte emlékezetébe a multat, szép halott kedvesét, ki megtartotta esküét s megjelent előtte . . .

— Távozzál . . . távozzál! — kiáltott kulesolt kezekkel a beteg. Rút . . . rút . . . kegyetlen vagy. Nem kellesz! . . . Van már nekem menyasszonyom. Zörögnek a esontjaid, nem dobog a szíved . . . nem szeretlek!

Hiába, a lélek nem hallgatott a könyörgésre. Egy pillanatra eltűnt, hogy a másik pillanatban megjelenjék ismét menyasszonyi ruhában. A beteg arczáról eltűnt a kiu kifejezése, ajka mosolygott s esendesen, boldogan sutto-gta:

— Jer . . . jer . . . szép vagy, jó vagy . . . Hadd simogassam szép szöke hajadat . . . Hadd halljam csengő édes hangodat. Jer — nézz a szemembe. Így, így . . . ülj ide mellém. — Nem válnok el soha többé, szeretni fogjuk egymást örökkön-örökké. Jer, édes szép Juliskám, üdvöm, mindenségem, — ölelj meg, esókolj meg . . .

Ismét eltorzult a beteg arca, kétségbeeső, agyatrázó sikolyal kiáltotta:

— Eredj — hideg a esókod — fáj az ölelésed. — Nincs rajtad hus, csak esont, esont! — Ne esókolj — ne ölelj! — Megfojt — agyon ölel. — Segítség!!

Berohantak az imádkozó vének.

Csend lett. A beteg ott feküdt az ágyon eltorzult arczal, nyitott szemekkel. — Nem kinozta már Juliska lelke.

— — — Meghalt Serédi Jenő.

118. Szentmiklóssy Sándor földbirtokos, 284 05 kr.
 119. *Vrbjár Péter plebános, 281 44 kr.
 120. Ifj. Szentmiklóssy Kálmán földbirtokos, 279 42 kr.
 121. Ruthényi Béla földbirtokos, 277 53 kr.
 122. Baksay József kereskedő, 275 83 kr.
 123. Ujházy László földbirtokos, 275 43 kr.
 124. Esegthy Ferenc ügyvéd, 273 34 kr.
 126. Gömör János bérlő, 271 03 kr.
 126. Horváth János magánzó, 269 39 kr.
 127. *Id. Sütő István városi árvaigám, 265 04 kr.
 128. *Fejérvári János nyug. tszéki-bíró, 262 98 kr.
 129. Szentiványi Géza földbirtokos, 261 31 kr.
 130. Thuránszky Marcell földbirtokos, 260 00 kr.
 131. Stolez Márton kereskedő, 257 44 kr.
 132. Gundelfingen Luezián földbirtokos, 256 43 kr.
 133. *Ifj. Sütő István ügyvéd, 256 30 kr.
 144. Pongrácz Pál földbirtokos, 256 29 kr.
 135. Ifj. Szabó László földbirtokos, 253 43 kr.
 136. Abaffy Gusztáv földbirtokos, 252 13 kr.
 137. Hennyey Kálmán ügyvéd 251 11 kr.
 138. Hamaliár Károly gyógyszerész, 250 79 kr.
 139. Kubinyi Manó földbirtokos, 249 19 kr.
 140. Groszmann Jakab bérlő, 248 09 kr.
 141. Alitiz Miklós bérlő, 247 25 kr.
 142. *Czibur Kálmán földbirtokos, 246 02 kr.
 143. Matheidesz Samu földbirtokos, 245 55 kr.
 144. Kubinyi Andor árvasz. előadó, 242 64 kr.
 145. Babarik Márton földmives, 241 93 kr.
 146. Vattay Antal földbirtokos, 241 08 kr.
 147. Záborszky György földbirtokos, 238 50 kr.
 148. Török Bálint árvasz. elnök, 237 01 kr.
 149. Somoskeőy Agoston földbirtokos, 236 70 kr.
 150. *Hoffmann Miksa kereskedő, 235 60 kr.
 151. *Szirányi Ernő magánzó, 234 92 kr.
 152. Kubinyi Imre földbirtokos, 234 80 kr.
 153. Ossko Lajos földbirtokos, 232 64 kr.
 154. Horváth József földbirtokos, 232 00 kr.
 155. Szontagh Pál földbirtokos, 231 98 kr.
 156. *Malatinszky Frigyes földbirtokos, 230 62 kr.
 157. Stelkovics Károly földbirtokos, 227 79 kr.
 158. Cseh Kovács István földbirtokos, 227 80 kr.
 159. Szikora Imre bérlő, 225 50 kr.
 160. Zúrik Sámuel földmives, 223 11 kr.
 161. Guttlohn Henrik orvos, 222 54 kr.
 162. Mariássy Gyula földbirtokos, 221 82 kr.
 163. *Madarasz Rezső magánzó, 221 76 kr.
 164. *Pósch Dezső orvos, 221 32 kr.
 165. *Bráz János plebános, 214 00 kr.
 166. Batta Samu földbirtokos, 213 98 kr.
 167. Kollár János földmives, 210 20 kr.
 168. Remenyik Pál földbirtokos, 207 47 kr.
 169. *Kovács Zsigmond cipészmeister, 207 44 kr.
 170. Langhoffer Sámuel bérlő, 205 68 kr.
 171. Szeresén Lajos magánzó, 205 56 kr.
 172. Beliczky Viktor kir. jegyző, 201 44 kr.
 173. Varga József kereskedő, 199 05 kr.
 174. Daxner István ny. tszéki bíró, 195 96 kr.

Póttagok:

- Mayer Sándor nyug. tábornok 194 40 kr.
 Vojtko János földmives, 193 88 kr.
 Ifj. Szabó László földbirtokos, 193 58 kr.
 Almássy Illés földbirtokos, 189 71 kr.
 Grünbaum József bérlő, 188 23 kr.
 Id. Szentmiklóssy Kálmán földbirtokos, 183 59 kr.
 Kiss Károly mészáros mester, 183 29 kr.
 Vályi-Nagy Pál kir. adótiszt, 171 87 kr.
 A csillaggal (*) jelölteknek adója kétszeresen van számítva.

Levelezés.

Nyustya, 1888. okt. 4.

T. Szerkesztő ur! Alig ment feledésbe mult hó 23-án a községünkben kiütközött tüzvész okozta rémületünk, midőn a hó utolsó napján ismét kidugta fejét a veres kakas a falu másik szelén eső colonia egyik házának fedelén, azonban — esakhamar lefűltek. Fokozott éberséggel ügyelnek fel kettőzött, sőt számban 6 ra felszaporodott óreink, hogy a lakosság hasonló események által éjjeli nyugalmában ne háborítsassék, s a biztonság érdekében minden lehet megtehető.

Amde mintha csak melodráma játszánék, s hogy hatás teljes legyen, a mint villám esapott közénk a hír e hó 1-ső napján, hogy „Klenócz ég!” A hatás teljes volt!

Ment, ki mehetett, mentett, ki menthetett, — tekintve azoktól, kik mehettek volna, de még sem mentek s menthetek volna, de sokkal jobbnak tartották párosával karonfogva, kedélyes sétálgatás közben távolról nézni a veres fényben uszó eget. Vagy mit mondjunk arra, ki a rémületen tutók felhívására, hogy „és te miért nem mégsz menteni, hisz közeli vérokonodat fenyegeti veszély!” nyugodtan, mint ki étvágyát kielégíté, válaszol: „Ha ég, hagy égjen, én nem megyek!” vagy midőn felhangzik a könyörületesség hívó szava s ad, kitől mi telik, — ezzel koronázza sivar életét: „nem adtam, nem is adok, tudom jól, hogy Klenócz égett, de engem senki sem kényszerít adakozásra!”

Ha oly romlott lett volna a községünk tulajdonát képező szivattyu, mint ezen fenti nyilatkozatokat mondó egyének szive, ugy a 23-iki tüzeset alkalmával teljesen porrá ég falunk.

Ha a vételárának megszerzése céljából eszközölt kivételhez mindenki annyival járult volna hozzá, mint a mennyivel amaz egyének, kiktől ily nyilatkozatok teltek, ugy a község solha sem jutott volna szivattyuhoz, s ha oly rongált állapotban lett volna akkor, a midőn legszükségesebb, ugy nem működhetett volna oly hathatósan közre a tűz eloltásánál, amint valóban működött.

Nem kell a kákán esemőt keresni, és mi sem könynyebb, mint zavarosban halászni! Hogy Nyustyan szolgabíró „is” van, tény! Hogy Eperjesen és Nagy-Károlyban teljesen felszerelt és begyakorolt tűzoltóság volt s van és mégis porra égett, az is tény; — de hogy az igen tisztelt nyustyai levelező községünkben a 23-án pusztító tüzet és égő házakat pipaszóval s távolról nézte — az is tény, és csak a tűz eloltása után kíván tüzet kiáltani.

Nyustya község elöljárósága, valamint az itt székelő szolgabíró „is” minden lehetőt meg tett és meg tesz a tüzend ri szabályok értelmében, — s amit nem tehetett és nem tett, annak oka esupán a község korlátolt anyagi körülményeiben s a lakosság nagyobb részének közönyösségében keresendő. Nyustya i.

Hirdetmény.

12116. sz. — A köztanácskozás tárgyát képező közügyek elintézése végett szükséges, törvény és szabályrendeletileg megállapított rendes őszi megyei bizottsági közgyűlés határnapja. főispán úr ő méltóságával egyetértőleg, folyó évi október hó 24-ik napjának d. e. 9 órájára és a következő napra. Rimaszombat városába kitűzve, midőn erről a közönség értesítettik és a megyei bizottság tagjai személyes megjelenésre hivatalból tisztelettel felkérnek, egyidejűleg köztudomásra hozatik, hogy ez alkalommal, a köztanácskozás és elintézés kiválóbb tárgyait, az 1889-iki évi megyei költségvetés megállapítása, az 1889-iki évi virilis bizottsági tagok névjegyzékének bemutatása; a jövő évben szükséges megyei pótdók és a közmunka váltás-díj menyiségének megállapítása, a közegészségi körök újabb megállapítására vonatkozó megyei főorvosi javaslat, valamint a törvény 46. § a értelmében a tárgysorozatban szabályszerűen kihirdetendő egyéb közérdekű ügyek fogják képezni.

Rimaszombat, 1888. évi szeptember hó 19 én.
 Bornemisza, alispán.

Meghívás.

— „A Gömörmegyei magyar közművelődési egyesület” igazgató választmánya rendes ülésének megtartása válván szükségessé, annak idején folyó évi október hó 8-ik napjának délutáni 2 1/2 órájig Rimaszombatban, a megyeház tanástermébe tíz óra ki, melyre midőn az egyesület tagjait meghívom, tisztelettel kérem, hogy az ülésen megjelenni s a tanácskozásban részt venni sziveskedjenek.

Rimaszombat, 1888. szeptember hó 27.
 Török Bálint, elnök.

Hírek és vegyesek.

Ó csász. és apost. kir. Felsőga. legközyelmesebb urunk és királyunknak legmagasabb névünnepe, folyó hó 4-én délelőtt 10 órakor a rom. kath. anyaszentegyházban hálaadó isteni tisztelet tartatott. Képviselve láttuk ez alkalommal az ünnepélyes isteni tiszteletnél, melyen főtitelendő Mészáros Bálint plebános ur fényes segédlettel celebrált; a megyei és városi hatóságot, a kir. törvényszekot, a es. kir. tűzérseg helybeli tiszti karát, a kir. adóhivatalt, a kir. adófelügyelőséget, a kir. illeték kiszabási hivatalt, s végül a királyi közigyűzőséget.

Apponyi Albert gróf, a mérsékelt ellenzéki párt vezére meglátogatta megyénket. A valesi herezeg miskolczi tartózkodása alkalmával a gróf is megjelent a magas vendéget fogadó notabilitások között s a herezeg távoztával Potozky Dezső és Melezer Gyula képviselők kíséretében Szentiványi Miklóshoz Sajó Gömörre utazott. A vendégzeretéről országjárta ismeretes durgazdag házi gazda nagy kitűntéssel fogadta vendégét; a gróf tiszteletére általa adott ebéden résztvettek: Szentiványi Árpád képviselő, Farkas Ábrahám, Hevessy Bertalan, Hamas Antal, Szontagh Zoltán, Dapsy Béla, Osváth Dániel, Thuránszki Ádám, Hevessy József, Mikola György evang. esperes. A felköszöntök sorát a házi gazda kezdte meg, pohárát Apponyi grófra ártívén, melyre Apponyi válaszolt, éltetve a társadalmi és politikai életben is eszményképül állítható házi gazdát. — Ebéd után az egész társaság Hevessy Bertalan volt orsz. képviselő levári nyaralójához rándult, hol cigányzenével és a hegyeken kinyult örömtüzekkel üdvözölték a népszerű pártvezért. Vasárnap délben az egész társaság Szentiványi Árpád orsz. képviselőnél ebédelt Felfaluban, hol a vendégek hasonló ünnepélyességekben részesültek.

Október 6-ikán a rszombati egyesült prot. fogymnasium „Tompaköre” egy diszüléssel ünnepelte meg a gyaszos véget ért 13 aradi vértanú és az erőszakosan kivégzett Batthányi Lajos szomorú halálának emlékeztét a gymnasiumi épület egyik tantermében. A diszülés műsorozata a következők: 1) Isten áld meg a magyart, 2) Elnöki megnyitó, Bodor István tanártól, 3) Uj Golgotha (1849. október 6) Kovács Sándortól, szavalja Demeter István, VIII. o. tanuló, 4) Visszaemlékezés 1849. október 6-ikára, Juhász László VIII-ik o. tanulóól, 5) Kik voltak a honvédek? Tóth Kalmántól, szavalja Hreska László VIII-ik o. tanuló, 6) Hazánkad rendületlenül.

A rimaszombati dalárda mához egy hétre, október 14-én délelőtt 11 órakor a városháza tanástermében tartja meg rendes közgyűlését, melyre ezen kívül is a tagok egyenként külön meghívót kapnak. Ezen közgyűlés van hivata határozni a dalárda jövője felett, mert az érdeklődés hiánya miatt ezen annyira kedvelt egyesület immár oda jutott, hogy léte vagy nem léte fölött kénytelenek tanácskozni azok, kik jövőjét szívükön viselik. Az igazgatóság által kibocsátott felhívás alá mintegy 30 működő tag jegyezte már eddig is nevét, s így az egyesület hanganyaga biztosítva van, de kívánatos, hogy a közönség maga is részesítse eddigi pártolásában az egyesületet s ennek látható jelét adja a közgyűlésen leendő megjelenés által, hol egyszersmind megvitathatnak lesznek azon eszközök és módok is, melyek által a rég pihenő dalárdát Phoenixként virágzó új életre lehet serkenteni. Magunk részéről, midőn műpártoló közönségünk figyelmét ezen fontos gyűlésre felhívjuk, egyszersmind a dalárda vezetőinek nemes törekvéseire őszintén kívánunk teljes sikert!

Pintér Pál ezimbalművész, a népszínház ezimbalmosától azt a tudást vetük, hogy a legközelebbi napokban megfogja látogatni városunkat. A hírneves művész az összes európai udvarok előtt bemutatva művészetét s mindenütt a legnagyobb elismerésben részesült; nálunk ez alkalommal fog először játszani, s hisszük, hogy közönségünk sietni fog meghallgatni a legspecialisabb magyar hangszerrel, ez idő szerint első virtuosát.

Sikkasztással vádolt plebános. Erdekes bűnügyi tárgyalás véttetett folyamatba a rimaszombati kir. törvényszék bünyenyítő osztályánál a lefolyt héten. Holló Mihály bessenyői volt rom. kath. plebános állott a vádlottak padján, a vádhatározat szavai szerint több rendbeli sikkasztás elkövetésének vétsége miatt. A bűnügyi tárgyalást Fornét Jenő kir. törvényszéki elnök vezette s általa folyó hó 1 én nyitattott meg. A szavazó bírák tisztelt Vozáry György és Hámrich Lajos kir. törvényszéki bírók töltötték be. Közvádlóként Kubinyi Aladár kir. főügyész, védőként a vádlott plebános részéről Molnár József ügyvéd szerepeltek. A jegyzőkönyvet Ordódy Bertalan kir. törvényszéki aljegyző vezette. A vádpontok felolvasása után

legelső sorban, a vádlott plebános védelme adatott elő s hallgattatott meg, melyet valóban szép számú közönség kísért feszült figyelemmel, mely védelem, dacára a vádhatóság részéről tett fogós keresztkérdések sokaságának, legőbb esetben mégis a kimért nyugodtság hangján vétegett meg; ha itt-ott megis akadt annak szabatos menete, inkább a vádak neheztelményeiben keresendő; melyek az ez alkalomra beidézett tanuk ellen-vallomásaiban lennek magyarázatot. Felemlítésre méltó vádlott állításainak bizonyításánál, — hogy annál nagyobb nyomatekót s hitelt biztosítson annak — általa azon sokszor használt kitétel: „ezt még legnagyobb ellenségeim sem tagadhatják meg,” rámutatván ekkor az egyház védőkéség képviselőire. A vádlott védelmének előadása s a nagyszámban beidézett tanuk kihallgatása után folyó hó 4 én mindkét részről a bizonyító eljárások ejtettek meg, melyeknek során, minthogy vádlott állításainak igazolására újabb tanuk kihallgatását kérelmezte s védő ügyvédje részéről a felmerült vádak megdöndíthetéseire újabb akták esatoltattak a bűnügyi iratokhoz s midőn ezekre a közvádló kir. ügyész is megtette észrevételeit, a tanuk meghiteltetésére került a sor. A vádlotthoz intézett azon kérdésre: vajjon van-e a tanuk egyike, vagy másika ellen kifogása? Boda Vendel jelenlegi bessenyői plebános ellen emelt órást, mely is. — minthogy ennek épen ellenkezőjéről győződött meg a tárgyalás folyamán a vádhatóság. — elejtett s a tanuk egytől egyig meghiteltettek. A végtárgyalás eredményének kihirdetésére, mely alkalommal az újonnan beidézett tanuk is ki lesznek hallgatva. — egy újabb határidőnek kitűzése rendeltetett el.

Regrutáink. Nem mindennapi jelenet jászódott le szeptember hó 30-án a délutáni órákban. Városunk négy nagyreményű regrutája muzsikálta magát végig a város utcáin. Mind a négy a megtestesült bátorság mintá képet ábrázolta, szemükben köny helyett a megtestesült boldogság kinyomatával. Nem mentek bezzeg ily vígan a tamásfalú legények, kiket a félfalu asszonya könyes szemekkel kísért egészen a szabadkai pusztáig, hol akarva, nem akarva is válniok kellett; hogyne, hiszen a császárnak katonára van szüksége.

Tűz mindenfelé. Folyó hó elsején erős tűz ütött ki Klenóczon. A lakosság nagy része mezei munkákkal volt elfoglalva, látva a vesztélyt kétségbeesve rohant a vész színhelyére a szántóföldről, hogy elejét vegye az egyre növekvő lángtengernek, mely már-már megsemmisítéssel fenyegette a községnek Kokova felé eső részét. A tűz, mely a parochia tőszomszédságában ütött ki — dacára, hogy esendes volt az idő — oly rohamosan terjedt tova, hogy lokalizálása teljesen lehetetlenné vált. A helybeli, valamint a líkéri tűzoltóság egyesültek a lakossággal, noha egészen az önfeláldozásig minden lehetőt megkísértettek, mindazonáltal esakis nagy erőfeszítéssel érvényesíthették magukat. A szerencsétlenül járt lakosság nagy része sirva, hajléktalanul keresi lángsírba temetett boldogságát. Több mint hatvan lakóház s majdnem kétszer annyi gazdasági épület az anyaszentegyházzal egyetemben, — mely utóbbiban odaégték az anyakönyvek is. — esett a langok martalékául. A lakosság kára megbecsülhetetlen. A tűz vigyázatlanságból eredett. Kedden, folyó hó másodikán, éjjeli 10 órakor Jánosiban Báró Nyáry Sándor telkén ütött ki a tűz, három káze szalma gyuladt ki. Szerenese, hogy a lakosság ideje korán észrevette és hogy a rimaszombati tűzoltóság megérkezett, ezek együttes működésének köszönhető, hogy a nagymérvben fellépett kártékony elemnek a három káze szalmán kívül nem lett nagyobb áldozatja. Folyó hó negyediken reggelre viradóra Sárközy Gyula jánosi földbirtokos pusztája gyuladt ki, mely tő szomszédságában fekszik Jánosinak. A tűz a sertés akolban ütött ki, s oly rohamosan terjedt tova, hogy a bent rekedt sertések közül alig lehetett tüzet megmenteni, legnagyobb részük mintegy 120 drb. oda égett. A tűz, mint a fáma beszeli hihetőleg gyújtogatás következménye.

Az első próba. Köztudomásu dolog, hogy tűzoltóinknak eddigelő, akár ha gyakorlatot végeztek, akár ha esetleg tűz ütött ki, önmaguknak kellett huzniok a nehéz szerkoesit és a szivattyukat, melyek a szó teljes értelmében nagyban megnehezítették az előre menetelt. Ma-már ezen alaposan segítve lett. Ugyanis a városi hatóság, ugy a szerkoesit, valamint a vízi puskákat olyaténkép alakította át, hogy azoknak huzását lö erő követhető. A renovált koesival és szivattyuval vasárnap, szeptember 30-án tartották meg az első próbát, melyen városunk derék rendőrkapitánya, Barna Imrén kívül, Molnár József tűzoltóság főparancsnok is részt vett. A első próba eredményeként konstatalni lehet, hogy az fényesen beigazolja sikerét, ha az idő — meg nem esősödik.

Nyilvános nyugtázás. A „gömörmegyei kózkórház” betegeinek könyvtárát gyarapította újabban Antalik Antal nagyszuhai plebános ur 20 drb. Vozári Gyula gym. tanár ur 2 drb könyvvel és Schweitzer David vásárbérlő ur 2 fnt készpénzzel. A melyért e helyen mondok őszinte köszönetet. Rimaszombat, 1888. okt. 3. Dr. Löcherer Tamás, igazgató.

Hivatalos közlemények.

Rimaszemesi járás főszolgabírójától.

Pályázati hirdetmény.

2028. szám. Az almagyi körjegyzői állomás elhallozás folytán megüresedvén, annak választás útján betöltésére határidőül f. évi október hó 15. napjának délelőtti 10 órája kitűzetik Almagy község házához. Ezen körjegyzőséghez Almagy, Dobfenek, Zabar, Péterfala, Egyházasbást és Tajti községek tartoznak. Javadalmazása ezen állomásnak, — megyehatóságilag megállapított 400 fnt fizetés, 100 fnt lakkbr. 50 fnt irodai általány, 120 fnt napi és fuvar általány, 80 fnt fűtés, világitás és küldöncz általány, összesen 750 fnt. Felhivatnak a pályázni óhajtok miszerint sajátkezőleg irt s az 1883. évi 1-ső t. cz. 6. §-ában előirt képesítési okmányokkal felszerelt kérvényeket alólírott főszolgabírói hivatalhoz f. évi október hó 12-ig okvetetlen nyujtsák be, mert a későbbben érkezett folyamodványok figyelembe nem vétetnek.

Feled, 1888. évi szeptember hó 5 én.

Sándor Béla, s. k. járás főszolgabíró.

Felolós szerkesztő: Dr. VERES SAMU.

Hirdetmény.

1882 sz. A rászombati kir. tszék mint telekkönyvi hatóság közlére teszi, hogy **Letkovits József** végrehajtható **Tokár Mihály** végrehajtható szenyvő elleni 50 frt 82 kr. tőkekövetelés és jármekai iránti végrehajtható ügyében a rászombati kir. tszék területén levő Czákó község határában fekvő, a czákói 78-ik szőlőkben foglalt birtokok s házból Tokár Mihály 6/36 rész jutalékára 199 frt és a czákói 91-ik szőlőkben foglalt A. I. 1-10 és A. II. 1-2. alatti ingatlanokból és urb. erdő

s legelő-illetményből Tokár Mihályt illető 3/8 rész jutalékára az árverést 397 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1888. évi október hó 20-ik napján délelőtt 10 órakor Czákó községben a község bíró házában tartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladható fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10 %-át vagyis a czákói 78. számú telekkönyvi birtokra 19 frt 90 krt. és a czákói 91. számú telekkönyvi birtokra 39 frt 70 krt. készpénzben vagy az

1881. LX. tez. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. tez. 170 §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Rimaszombat, 1888. évi június 23-ik napján. A rimaszombati kir. tszék mint telekkönyvi hatóság.

Hänrich, kir. tszéki bíró.

Házeladás.

Rimaszombatban a Tompa Mihály-utczában a 14-ik szám alatt levő kőből épült ház, — mely áll 2 utcza, 1 udvari szobából, konyha, éléskamara és raktár helyiségből, valamint fatartóból,

szabad kézből eladó.

A tulajdonos ezime megtudható e lap kiadó-hivatalában. 2-*

A véghlesi

„Vera-forrás savanyuvize.”

Felsőmagyarországnak legkifünőbb és legtisztább szénsavdus savanyuvize

ugy mint a Gieshübli

a bort nem festi.

Kapható bizottmányi raktárunkban:

KERN ADOLF urnál Rimaszombatban, valamint:

a „Vera-forrás“ kezelősnél Véghlesen. (Zólyom megye.)

A véghlesi „Vera-forrás“ kezelősege.

T. cz.

Denaturált szeszünk

(nem élvezetre szánt, hanem házi és ipari célokra alkalmas, fogyasztási adómentes szesz) részlet eladás céljából egy kizárólagos főraktárt létesítettünk

Brázay Kálmán

nagykereskedő úrnál Budapesten.

Muzeum-körut 23-ik szám alatt,

a hová minden 100 litert meg nem haladó rendelmenyt intézni kérünk.

Első magyar szeszfinomító gyár:

LINZER KÁROLY és FIA.

Árverési hirdetmény.

A Rimamurány-Salgótarjáni-vasmű-részvénytársaság tulajdonát képező és

1) A Likér, Rima-Brézó, Rima-Bánya, Rimóeza, Rima-Lehota és Válykó községek határában fekvő **bükkös erdőterületen** ez idén **termett makk f. é. október hó 18-án d. e. 9 órakor** Rima-Brézón — az erdőmesteri hivatal helyiségeiben — tartandó nyilvános árverésen;

2) A veeseklői és salgótarjáni községek határában fekvő **bükkös erdőterületeken** ez idén **termett makk f. é. október hó 10-ik napján d. e. 9 órakor** Salgó-Tarjánban a vasgyárban tartandó nyilvános árverésen —

legtöbbet ígérés útján és készpénzfizetés mellett el fog adatni. A venni szándékozók tisztelettel meghívhatnak.

A vétel feltételei és a becslés adatai a rima-brézói erdőmesteri hivatalnál és a veeseklői erdőgondnokságnál addig is megtudhatók.

Rimaszombat, 1888. szeptember 28-án.

MARTON JÁNOS,

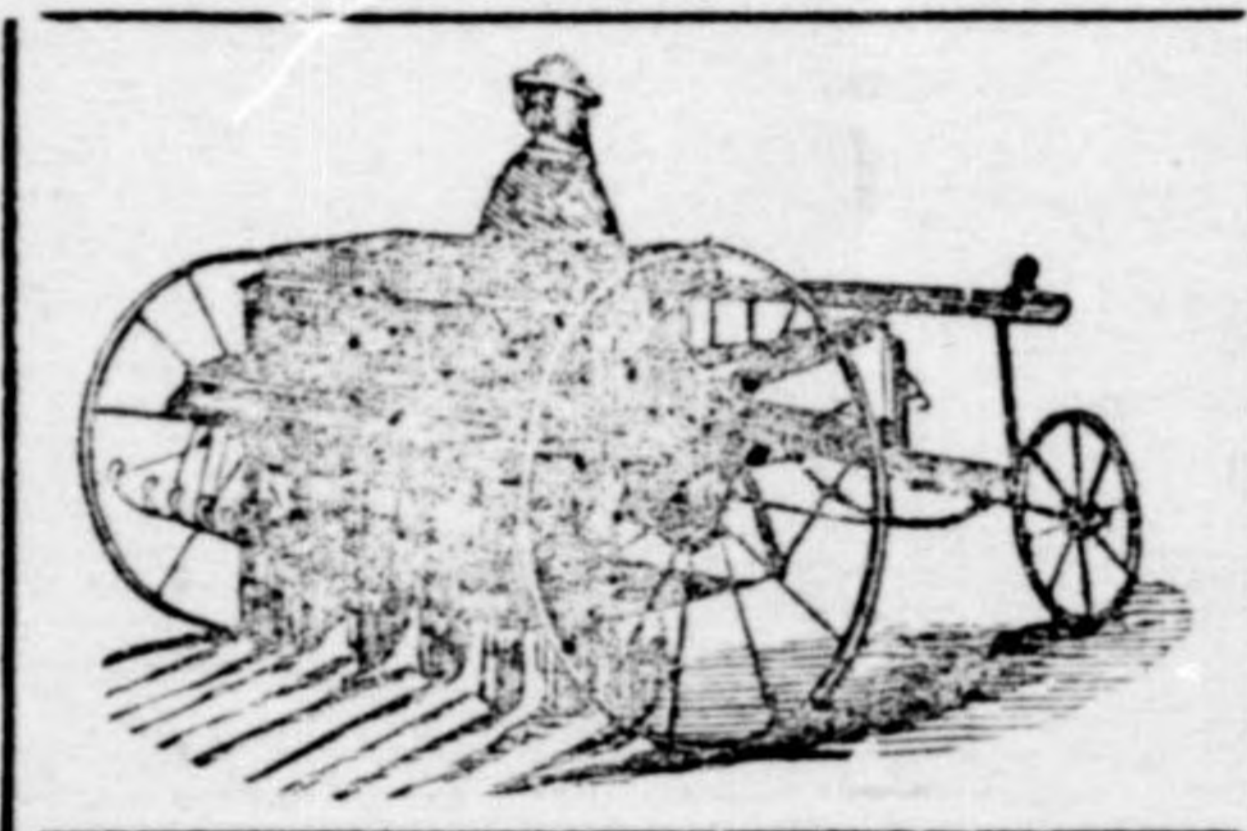
a rimamurány-salgótarjáni vasmű-részvénytársaság ügyésze,

2-3

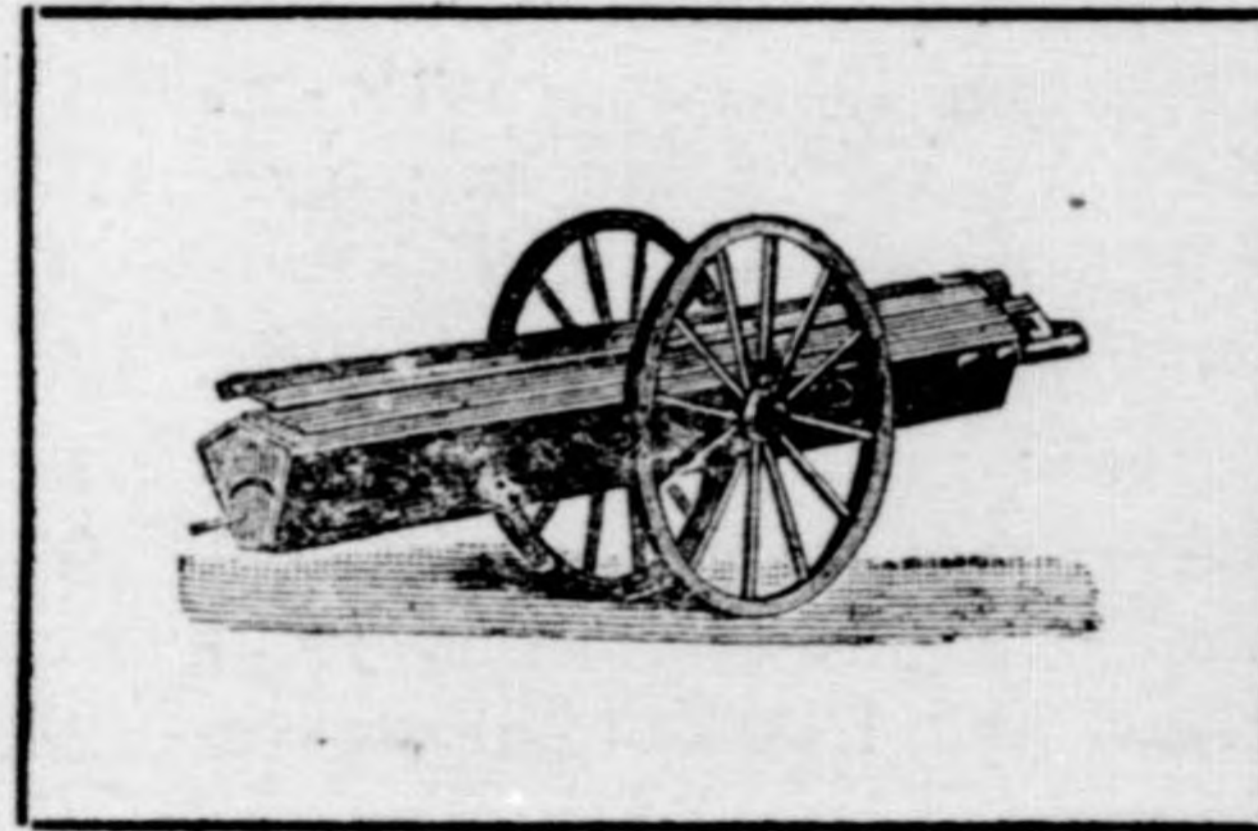
FLEISCHER és TÁRSA

gépgyára és vasöntödéje Kassán, eperjesi-ut 6. sz.

ajánlja a t. gazdaközönségnek a legujabb tapasztalatok szemmel tartásával czélszerűen s gondosan gyártott jó hírnevű gépeit, nevezetesen:

Sorvető gépeket,
Szórvető gépeket,
Ekéket, Boronákat,
Hengereket, Lókapákat,
Tengeri morzsolókat,
Borsajtókat és szőlőzúzókat;

továbbá mindennemű:

6-6

Szivattyúkat, gőzgépeket és gőzkazánokat, Szeszgyár-berendezéseket.

Gepeink, eszközeink és egyéb gyártmányainkat készletben tartjuk gyárunkban. Gazdasági gépeink képes valamint öntödének gyártmányai árjegyzékét kívánatra ingyen és bérmentve küldjük.

Ma a legkedveltebb és legelterjedtebb lap!

Összetevészek kikérülése végett azonban csak **PESTI HIRLAP** irandó cím gyanánt.

11 éves múlt: li a **Pesti Hirlap** mögött. Tíz év a'at vivta ki, hogy a **legelterjedtebb** magyar lap lett. Ha leg-
elterjedtebb, úgy önkényét érthetőleg a **legkedveltebb** is.

S mint lett azzí? Erre méltán büszke lehet. Mert becsületesen és lankadatlanul lobogtatta, soha sem
uszva a divat s áramlattal, azt a zászlót, melyet tíz év előtt kitűzött: a **szabadelvűség** zászlaját. Pedig
a legutóbbi tíz év alatt is sokszor rossz idő járt erre a zászlóra... S ha ma — rengeteg olvasó-
táborral a háta mögött — dia'almasan tekinthet vissza a **Pesti Hirlap** e lobogó alatt kivívott sikereire: méltán
tölti el megelégedés a multa, bizalom a jövőre nézve.

Szabad lvsűg, függetlenség! Ez volt s ez lesz jelszava és iránya jövőre is a **Pesti Hirlap**nak.

Függetlenség minden irányban! Ebben rejlik a lap ereje, melynél fogva minden kötelező tekintetek nélkül megmondhatja az igazat mindenkinek: a **kormány**nak és azt támogató többségnek ép úgy, mint az **ellenzék**nek. Sohasem hizelegve a közönség hullámozó szeszélyének sem; sohasem a közönség után, de mindig előtte járva annak.

Ezt a programot, ezt az irányt valják magukénak azok a különböző pártállású **kifünő publicisták**, kik a **Pesti Hirlap** politikai és társadalmi cikkeit írják.

A politikától eltekintve, a **Pesti Hirlap** tárcáit is **legelsőrendű szépiroda** mi erők szolgáltatják. Ugy, hogy ma nincs lap, mely tárcaközlemények tekintetében vetélkedhetnék a **Pesti Hirlappal**.

De nem vélekedhetik — közelsmerés szerint! — a **ta'arom bőzége, változatossága és élénksűg** dolgában sem. Annyi szórakoztató közleményt, tréfás karcolatot, pikantériát, s a mellétt annyi hasznos ismeretterjesztő cikket ma kétségbevonha közül egy más lap — em hoz.

PESTI HIRLAP

Eleg legyen a **Mikszáth Kálmán** által írt. — „**A t. Hazból**” című — közkeletű országgyűlési karcolatokra, továbbá a fővárosi közgyűlésekről és törvényszéki esetekről írott mulattató rajzokra, tréfás leírásokra, apróságokra, stb. Livatkozni.

A **Pesti Hirlap**nak van ma legbővebb napihír- színház- és törvénykezési rovata.

A távirati tudósításokra oly gondot fordít, hogy ma már a hírovat (hazai hírek) nagyobb részét is sürgönyök képezik, mert a **Pesti Hirlap**nak már az express-levél sem jön elég gyorsan.

A külföldi nevezetesebb politikai és nem politikai eseményekről pedig az összes európai fővárosokból saját megízott tudósítóit küldenek — költséget nem kimélve — mindig lehetőleg kimerítő sürgönyököt.

Specialitását képezi még a **Pesti Hirlap**nak a mindenki által oly szívesen olvasott tanulságos és szórakoztató **szerkesztői üzenetek** rovata (naponta több, mint az összes napilapoké egész héten át, mi a szerkesztőség és olvasó közönség között fenn álló szíves családias viszonyról tesz élénk tanúságot).

S bár a legdiszesebb kiállításban naponta (a hétfőt kivéve) két teljes ivet — 16 oldal — föl-
vágott állapotban ad az olvasó kezébe, külön kedvezményt nyújt betenkiat még egy **zenekerelleket** is kaphat a lap előfizetői telj: sen ingyen. Oly kedvezmény, mint ma **egyet európai lap** s miny: l közönségnek.

Előfizetés — legczélszerűbben postautalványnyal — a hó bármely napjától kezdve eszközölhető s az előfizetés példék a **Pesti Hirlap** kiadóhivatalába (Budapest, nádor-utca 7 sz.) küldendők.

Levelező lapon nyilvánított óhára a **Pesti Hirlap** egy héttig ingyen és bérmentve kapha

mutatványul.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Nádor-utca 7. sz.

Egész évre 14 frt, fél évre 7 frt, negyedévre 3 frt 50 kr., egy óra 1 frt 20 kr.